

den eneste virkelige Opposition, og det er altsaa deres Opgave at søge Lejlighed til at gøre Opposition mod Venstre og Regeringen. Allerede af den Grund maa deres Stilling over for disse Forslag nødvendig være en anden end i Fjor. Det ærede Medlem mente, at min Redegørelse for den finansielle Virkning af de Forslag, der ere fremsatte af Finansministeren, skulde være mangelfuld, idet jeg efter hans Mening har set bort fra de $2\frac{1}{2}$ Million Kroner, som det foreslaas at tage af Statskassen og overføre til Kommunerne. Men det har jeg aldeles ikke set bort fra. Jeg har i Gaar udtrykkelig endog lagt meget stærk Vægt paa denne Udgift, men jeg har fremhævet, at det er en Udgift, der ikke vedrører Afgørelsen af selve Beskatningsreformen. Det er en Udgift som enhver anden Udgift. Enten vi give Kommunerne $2\frac{1}{2}$ Million kontant af Statskassen, eller vi hjælpe Kommunerne ved til Statskassen at overføre en Del af de Byrder, der bidrage til at forøge Kommunerne's Udgifter, bliver det et og det samme. Det, hvorpaa det kommer an, er, om Statskassen kan paatage sig ud af sine Indtægter at lette Byrderne for Kommunerne, og naar man vil rette Bebrejdelser mod Regeringen for, at de finansielle Midler ikke ville strække til med Hensyn til Udredelsen af alle de paatænkte Udgifter, saa bliver det en Hovedting at paapege, hvilke Udgifter man vil renoncere paa. Det ærede Medlem har jo, saa vidt jeg har forstaaet, ikke Lyst til at renoncere paa andet end Tiendeloven. — Det ærede Medlem fremdrog dernæst og understregede en Udtalelse, som i Gaar fremsattes af mig om, at naar det skulde blive nødvendigt at skaffe forøgede Indtægter for Statskassen, have vi gennem de Skatter, her ere bragte i Forslag, et Grundlag, hvorpaa man kan gaa videre, idet man kan skaffe en forøget Indtægt ved at forhøje Satserne. Det er rigtigt, det har jeg sagt. Men hvad der forbauser mig er, at det ærede Medlem vil fremhæve dette som nyt eller mærkeligt; thi det samme er blevet udtalt i de sidste 10 Aar atter og atter, hver Gang der overhovedet har været Tale om disse Spørgsmaal. Hvor mange Gange er det ikke blevet fremhævet i Folketinget,

hvor ønskeligt det vilde være at faa en Indkomstskat indført som et bevægeligt Led i Statens Skattesystem. Fra mange Sider er det endog blevet fremsat, at det vilde være ønskeligt, at det aarlig paa selve Finansloven kunde fastsættes, med hvor stor en Procent denne Skat skulde opkræves. Hvor ofte har man ikke hørt, at det derigennem antagelig lettere vilde blive opnaaet at faa en Kapsun lagt paa Lysten til stadig voksende Udgifter end ad nogen anden Vej, thi naar det blev bragt umiddelbart til Bevidsthed for enhver Rigsdagsmand og for Befolkningen, at med Kravet om Udgifter vil nødvendig følge forhøjet Skatteydelse, saa vil Lysten til at paatage sig unødige store Udgifter blive ganske anderledes neddæmpet. Og hvad angaar Ejendomsskylden, har jeg ved tidligere Lejlighed — jeg mindes saaledes ved 1ste Behandling — udtalt, at den Sats, som er foreslaaet af Regeringen, selvfølgelig ikke behøver at være den endelige for en uoverskuelig eller en meget lang Aarrække. Der er intet til Hinder for, saafremt man finder disse Skatter hensigtsmæssige, at man da kan benytte dem som Grundlag for at gaa videre. Der er derfor her slet intet at andre sig over eller at fremhæve eller at understrege. Naar det ærede Medlem gør det, minder han mig om en Mand, der i de sidste 10 Aar har kørt i Sporvogn, og saa en skøn Dag staar paa Gaden og falder i Staver ved Synet af en Sporvogn, sigende, at han aldrig før har set et saadant Køretøj. Men der er en anden Ting, han vilde lægge ind i min Udtalelse, som ikke er korrekt. Naar han syntes at ville lægge den Mening deri, at disse Skatter skulle være de eneste, ved hvilke Staten fremtidig skulde forøge sine Indtægter, saa er det ganske urigtigt. Noget saa urimeligt kunde det intet Øjeblik falde mig ind at sige. Jeg vilde anse det for ganske umuligt for en forstandig Finanspolitik at vælge en enkelt eller et Par Skatter som Basis for Statens Husholdning. Jeg ved godt, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller betragte Indkomst- og Formueskatten som en ganske udtømmelig Guldgrube. Det er efter min Opfattelse en meget stor Vildfarelse. Kamelens Ryg kan overlæs-